

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΔΙΟΥ ΜΑΡΥ

(Συνέχεια)

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ Τουρζῆς ἤρχιζε ν' ἀμνησ-
νῇ, τοῦτο δὲ προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἐβλεπεν αὐτὴν ἀλ-
λοιωθεῖσαν. Ἄλλοτε, πάντοτε γαλήνιος αὐτῇ, οὐδέπο-
τε ἐδείκνυνεν ὑπερκαυχιλιζουσιν τὴν χαρὰν ἢ τὴν λύπην
της. Ἦτο λίαν συμμέτρου χαρακτήρος. Ἀλλὰ τώρα
κινεῖται ὅλως τὸ ἐναντίον. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ λεπτὴ
μορφὴ της μετεβλήθη. Ὁ ἐπὶ τῶν παρειῶν της πυρε-
τὸς τῇ παρεῖχεν ἀλλόκοτον ζωρότητα καὶ οἱ ὀφθαλμοί
της ἀπήστραπτον ἐκ λάμψεως ἀσθενικῆς.

Ἡ Μαγδαληνὴ τὸ ἔλεγε πρὸς τὸν δικαστὴν:

— Ἡ μήτηρ ὑποφέρει... Δὲν τὸ παρετήρησας;

— Ναί. Ἀλλὰ τί ἔχει; Τὸ γνωρίζεις; τέκνον μου;

Καὶ ἡ τυφλή, βραδέως, πάντοτε παραδεδομένη εἰς τὰ
ὄνειρά της:

— Ἀγαπᾶτε τὴν πολὺ, ἀγαπᾶτε τὴν σφοδρῶς! !

Ἡνοίχθη ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Τρίνκ. ὅστις τὸ ἐπε-
βεβαίωσε:

— Ναί, τὰ νεῦρα, διάβολε, δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄλλο τι.

Ἔχετε ὑπομονὴν καὶ θὰ περάτῃ. Ὁ νέος γάμος ἐν ἁ-
παράσις τῇ ἐνθυμίζει τὸν προηγούμενον, ὡς βλέπετε,
καὶ τοῦτο βεβαίως δὲν δύναται νὰ τῇ ἀποδεικνῇ εἰς κα-
λόν. Εἶνε ὕδωρ μεμολυσμένον τὸ ὅποιον κυλίστα ἐπὶ
ὄχθης ὥραίας. Ὑπομονὴ, τὸ ὕδωρ τοῦτο θὰ διαθῇ.

Ἡ Γενεβιέδη ἔστειλε πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστη-
ρίου αἴτησιν δι' ἧς τὸν παρεκάλει νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ δια-
ζύγιον. Εἶχε διορίσει πρὸς τοῦτο πληρεξούσιον ἐκλε-
χθέντα παρὰ τοῦ Τουρζῆ. Οἱ τύποι, ὡς εἴπομεν, διὰ
τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις, εἶνε ἀπλουστατοί. Δύο ἢ
τρεῖς ἐβδομάδες ἀρκοῦσιν εἰς τὸν νόμον ἵνα διαλύσῃ
ὁ τι αὐτὸς οὗτος συνήψεν.

Ὁ Μοντβριάν, ὡς ὅλη ἡ κοινωνία, ἔμαθε τὸ προ-
τεχδιασθὲν διαζύγιον. Καί, μολοντί ἡ εἰδησις δὲν ἔφθα-
σε καὶ μέχρι τῶν ἐργατῶν, ἐγνωρίζον ὅμως οὗτοι τὸν
μέλλοντα τῆς δεσποίνης τῶν μετὰ τοῦ Τουρζῆ γάμον.

Ὅταν ὁ Ἐκτωρ ἤκουσε τὴν περὶ διαζυγίου εἰδήσιν,
εὗρισκετο εἰς τὸ κατὰστημα. Τόσον ἡ συγκίνησις του
ὑπερῆε μεγάλη, ὥστε μεθ' ὅλην του τὴν γενναιοφυσίαν
ἤτληθη τὸ θάρρος ἐκλείπειν ἀπ' αὐτοῦ. Ἐξῆλθε, τὴν
ἐσπέρην ἐπέστρεψε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ροζέν ὅτι δὲν
θὰ ἐπανέλθῃ.

— Πρόφυλάττου, τῷ εἶπεν ὁ γέρον Ἰωσήφ, δὲν σὲ
βλέπω εἰς τόσον καλὴν κατὰστασιν ἀπὸ τινος.

Ἀπῆλθε διὰ τῆς πεδιάδος, χωρὶς νὰ σκεφθῇ περὶ
της ὁδοῦ ἣν ἐβάδιζεν, ἀλλὰ, μηχανικῶς βαδίζων, εὗρεθῃ
παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Δέλης πρὸ τοῦ περάματος ἐνθα ἡ
Γενεβιέδη τῷ εἶχε δώσει ἡμέραν τινὰ συνέντευξιν. Ἐ-
κλήθησεν ἐπὶ τῆς γλῶσς καὶ, θέσας τὴν κεφαλὴν μετα-
ξὺ τῶν χειρῶν, ἐβυθίσθη εἰς ραμβασμούς. Αἶφνης θόρυ-
βος τις τὸν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ ἐστράφη. Ἡγέρθη ἀπο-

τόμως καὶ ἠθέλησε νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν. Ἦτο ἡ Γενε-
βιέδη, τὸν εἶχεν ἴδει. Αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκτελίπον,
ἔμεινεν. Ἀλλ' ἔτρεμεν. εἶχε τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμέ-
νους. Ὅλη του ἡ ἀνδρική ἀνέργεια ἐπνίγετο ἐν τῇ ὑ-
περβολικῇ του συγκινήσει.

— Συγγνώμην, κυρία, ἐτραύλισε, .. δὲν σὰς ἐπεζή-
τουν, καὶ ἂν ἐγνωρίζον ὅτι θὰ σὰς συνήντων ἐδῶ, δὲν θὰ
ἤρχομην...

Ἐκτωρ, εἶπεν αὐτῇ, ἐπιθυμῶ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα
νὰ ἐγκαταλίπῃς τὸ ὑελοσυργεῖον! ..

— Ναί, γνωρίζω... τὸ διαζύγιον, τὸν γάμον... Εἶνε
δικαίωμά σας... θὰ ὑπακούσω... Ἀοιπὸν ἡ εἰδήσις εἶνε
ἀληθής;... Εἶνε ἀληθὴ ὅσα λέγουσιν;...

— Ἀληθὴ.

— Τότε, χαῖρε, χαῖρε! ..

Προχώρησε βήματι τινὰ μολονόμενος. Αἶφνης, αἱ
κνημιαί του ἐκλονίσθησαν. Ἔτεινε τὰς χεῖρας ἐμπρὸς
διὰ νὰ συγκρατηθῇ. ἀλλὰ μὴ εὐρών στήριγμα τι, ἔπεσαν.
Ἡ Γενεβιέδη ἐξέβαλε κραυγὴν φρίκης καὶ ὤρμησε πρὸς
αὐτὸν,

— Τί ἔχετε;... Εἰσθε ἀσθενής;...

— Τίποτε, τίποτε, εἶπεν, .. ἀπλὴν ζάλην... ἐνόμι-
ζον ὅτι ἡ γῆ ἐβυθίζετο ὑπὸ τοὺς πόδας μου... Μὴ
φροντίζετε περὶ ἐμοῦ... ἀναχωρῶ... ἐτελείωσεν! ..

Ἐφυγε τῷ ὄντι χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ... Καὶ ἐκεῖνη
ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Ὅλγον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν
τοῦ Μοντβριάν προσήλθεν ὁ Τουρζῆς. Ἐκεῖνη δὲν τὸν
περιέμενε, τὸν ἐζήτηε ὅμως. Ἡ νύξ δὲν εἶχεν ἐτι ἐφα-
πλώσει τὰ σκότῃ αὐτῆς καὶ ὁ Τουρζῆς διακρίνας αὐ-
τὴν ὠχράν, μετὰ τὸ στήθεα ὑψούμενον ἐκ τῶν παλμῶν τῆς
καρδίας, τὴν ἠρώτησε.

— Τίς ἦτο αὐτὸς ὁ ἐργάτης;... Τί ἤθελε;...

— Περιεδιάβαζεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

— Συνωμίλεις μετ' αὐτοῦ. Ἐφαίνετο ὅτι σὲ ἐκί-
τευεν... Ἐπεσε χαμὰ! ..

— Μοί ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἀσθενής, ὅτι ὑπέφερεν ἐξ ἁ-
δυναμίας, καὶ ἀκριβῶς ἐν ᾧ μοί ὠμίλει, αἱ ἀδυναμιαί
του τὸν ἐκυρίευσαν...

— Καὶ τοῦτο βεβαίως σὲ προξένησε τὴν συγκίνησιν
ἧτις τώρα σὲ κατέχει!

— Ἴσως...

— Γενεβιέδη:

— Ἀγαπητέ μου:

— Δὲν ἔχεις τι πλεονέκτημα νὰ μοι εἴπῃς;

— Τίποτε.

Δὲν ἀντέτεινεν. Αἱ ἀπαντήσεις της νεκρῶς γυνικίως.
πολὺ τοῦ συνήθους πυρετωδέστεραι, ἤσαν βραχυταί, προ-
δίδουσαι κόπωσιν... Ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονός του
καὶ ἔλαβον ἀμώτεροι τὴν πρὸς τὸν πόρον ἄγουσαν.
Ἐκεῖ οὗτος τὴν ἐγκατέλειπε, καὶ μετέβη ἐς ἀμάξῃς
εἰς τι γειτονικὸν χωρίδιον. ἔνθα φόνος τις διαπραχθεὶς
ἀπῆται τὴν παρουσίαν του. Ἐπρεπε τὸ ἐσπέρας νὰ ἐπι-
στρέψῃ εἰς Αἴλλην. Ἀπῆλθε τοῦ ὑελοσυργεῖου καὶ

εξήγησε τὸν Ροζέν. Ὁ διευθυντὴς προσέδραμεν.

— Ἐγὼ ἀνάγκην πληροφορίας τινός, κύριε Ροζέν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διατάξεις σας, κύριε δικαστά.

— Δύνασθε νὰ μοὶ εἰπῆτε ἐκ τῆς αὐτῆς τῆς στιγμῆς εἶνε παρόντες ὅλοι οἱ ἐργάται εἰς τὸ καπνιστήριον, ἢ, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τίνες ἀπουσιάζουσι ;...

— Τὸ μόνον εὐκαλον, κύριε Τουρζῆ. Εἷς μόνος ἀπόψε λείπει. Ἀνεχώρησεν ὀλίγον ἀδιάθετος...

— Καὶ ὀνομάζεται ;

— Ρουδεβέργ... ἡ κυρία Μοντέρικν τὸν γνωρίζει...

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ροζέν.

Καὶ τὸ ὄχημα τοῦ δικαστοῦ ἐγένετο ἄφαντον ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός.

Δ'.

Παρήλθον τινες ἡμέραι χωρὶς ὁ Τουρζῆς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Κλερμαρέ. Ὅτε ἐπέστρεψεν, ὁ πρῶτος τοῦ λόγος ὑπῆρξεν ὑπαινιγμὸς ἐπὶ τῆς τελευταίας σκηνῆς:

— Δὲν ἐπανεῖδες πλέον αὐτὸν τὸν ἐργάτην... αὐτὸν τὸν Ρουδεβέργ ; εἶπε πρὸς τὴν Γενεδιέθν.

— Τίς σοὶ εἶπε τὸ ὄνομά του ; ἠρώτησεν ἐκείνη ἀνήσυχος.

— Ὁ διευθυντής.

— Πρὸς τί τὸν ἠρώτησας ;

Ἀγνοῶ ὅποῖος φόβος με συνέτριβε καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα. Σοὶ ἤρεσκε νὰ ἐξέρχῃσαι μόνη. καὶ ὁ ἀγαπητός σου περίπατος ἦτο τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ἐνθα ὑπάρχει τὸ πέρισμα. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ὁδὸς δημοσία, καὶ ἡ μόνη ὑπάρχουσα διόδος εἶναι ἐξάρτημα τοῦ πύργου. Μοὶ ἐφάνη παράδοξον πῶς εὕρισκτο ἐκεῖ εἰς ἐργάτης. Μεταξὺ τῶν θεακόντων σας ἀνεχόμενον νὰ ὑπάρχωσι κακὰ ὑποκαίμενα ἄξια νὰ διαπράξωσι προσβολὴν τινὰ ἐν ὥρᾳ μέθης. Ἦτο νύξ. Αὐτὸς ὁ Ρουδεβέργ εἶχε τρόπους παραδόξους. Ἐροδύθην διὰ σας.

— Εὐχαριστῶ. Οὐδένα κίνδυνον διέτρεχον.

Καὶ ὅμως ἐνδομύχως αὕτη ἀμφέβαλλε περὶ τῶν λεγομένων της. Ὁ Τουρζῆς ἐξήταξε μετὰ προσοχῆς τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της. Εἰσέδυε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς ταύτης ἣν ἀπὸ πολλοῦ ἔμαθε ν' ἀναγνώσκῃ καὶ ἥτις οὐδὲν εἶχεν ἀπόρητον δι' αὐτὸν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τὸ βλέμμα του. Ἐλκυστὰ φρικίσαις διέτρεξε τοὺς δακτύλους της.

— Ψεύδεται. Συμβαίνει κατὰ τι.

Ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ περὶ ψεύδους, τὸ γαλήνιον τοῦ μέτωπον συνεσπάσθη καὶ ἡ καρδίᾳ του συνεσφίγγθη σφοδρῶς. Ἦτο τὸ πρῶτον μέρος τὸ ἐπερχόμενον ἐν καλύψει τῆς σχέσεως αὐτῶν. Ἦν ἀμυρώτῃ τὸν ἀμοιβαῖον αὐτῶν ἔρωτα.

Ἐπειδὴ ἐφ' ὅλην τὴν ἐξομολογῆσιν εἶχεν ἀπουσιάσει, ἤδη δὲ οὐδὲν τὸν ἀπασχολεῖ πλέον εἰς Αἰλλήν, ἠθέλησε ν' ἀναπληρώσῃ τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον.

Θὰ ἔλθω αὐρίον, μεθύριον, καθ' ἑκάστην, εἶπε πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα. Ἐκάστη στιγμὴ ἦν διέρχουσα μακρὰν σου μοὶ στοιχίζει πολὺ διὰ τὸν ἔρωτά μου. Ἐσπευσεν νὰ μὴ σ' ἐγκαταλίπω πλέον.

Ἐκείνη ἀμειδίκατε μεϊδιάμα συνεσπασμένον.

— Ὑπομονή, Τουρζῆ. Ὅσον οὖτω τὸ διαζύγιον. εὐθὺς ἡ ἐνωσις ἡμῶν... εἰπεῖτα ἡ εὐδαιμονία !...

— Ναί, Γενεδιέθν. καὶ τόσον τοῦτο μοὶ φαίνεται μέγα. τέλειον θαυμάσιον. ὥστε δὲν πολὺ νὰ τὸ πιστεύσω· τοῦτο θὰ ἦτο τὸ μέγιστον τῶν εὐτυχημάτων δι' ἐμέ. Φοβοῦμαι μὴ μοὶ ἐπέλθῃ συμφορὰ τις.

— Παιδίον, ἀπήντησεν ἐκείνη. Ἀφοῦ ἡ εὐτυχία σου ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ... ἐκτός ἂν ἀποθάνω, πρὸς τί ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς πραγματοποιήσεώς της ;

Καὶ μετὰ στιγμὴν συνέχισε:

Ναί, Τουρζῆ, ἐπισκέπτου με ὅσον δύνασαι συχνότερον. ἀφοῦ κακὰ ἰδέαι κατακυριεύουσι τὸ πνεῦμά σου. Ἄλλ' ὅμως, προσέθηκε μετὰ νευρικῆς διαταράξεως ἥτις δὲν παρήλθεν ἀπρακτῆρητος, — αὐρίον, δὲν θὰ μ' εὔρησιν εἰς Κλερμαρέ.

Πάντοτε ἡρυθρία. Ὁ δικαστὴς παρεθέρει τὴν ταράχην της ἐν τῇ δειλίᾳ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐπόμεν νὰ τὴν ἐρωτήσῃ: « Πού θὰ ὑπάγῃς; Οὐδεὶς μοὶ ἔκαμε λόγον περὶ αὐτῆς σου τῆς ἀναχωρήσεως. » Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπράξε διὰ νὰ μὴ τὴν φέρῃ εἰς ἀμηχανίαν. Πιθανὸν δὲ καὶ νὰ τὴν δυσηρέσσει.

— Λοιπὸν θὰ σας ἴδω μεθύριον μόνον ;

— Βεβαίως.

Ἐφαίνετο ἀνικουφιθεῖσα. Ἐγένετο χαϊροτέρη, ὥσπερ λαβούσα τὴν ἀπόφασιν νὰ διαλύσῃ τὴν ἀνησυχίαν ἣν ἐμάντευεν ἐπ' ἐκείνου.

Δημιουργεῖς χιμάρως... τῷ εἶπεν. Ἄφες νὰ στηρίχθῃ ἐπὶ τοῦ βραχίονός σου καὶ πηγάινωμεν νὰ περιπατήσωμεν εἰς τὴν ἀλήν. Ἐκεῖ θὰ μοὶ εἴπῃς ποῖα εἶνε καὶ κακὰ ἰδέαι καὶ κυριεύουσιν τὴν κεφαλὴν σου.

— Ἀγνοῶ. Γενεδιέθν. Τὸ νὰ ὀνομάσω αὐτὰς ὀρίσμενώς μοὶ εἶνε ἀδύνατον. Φοβοῦμαι, ἴδου τὸ πᾶν.

— Τοῦτο εἶνε φυσικώτατον. Τόσον ὀλίγον ἐπλάσθημεν διὰ τὴν εὐτυχίαν, ὥστε αὕτη ἡ εὐτυχία μᾶς ταράττει ἐκ τοῦ φόβου μὴ ἴδωμεν αὐτὴν ἐξαφανιζομένην.

Ἐξήλθον καὶ ἐβόασαν εἰς τὴν αὐλήν. Ἐκεῖ συνήντησαν τὸν Ἐρρικέτον ὅστις, ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶχε φανεύσει ἕνα σκίονον, παρεμύνασε καθ' ἑκάστην ἐκεῖ, κάτωθεν τῆς φηγού, μετὰ τὸ τόξον εἰς χεῖρας καὶ τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ φυλλώματος. Ἡ κόρησεν τὸν ἐκάλεσεν, ἐκεῖνος δὲ ἔτρεξε καὶ περιεπύχθη τὸν Τουρζῆν.

— Μακάρεῖπεν. ὑπόθεσον ὅτι ἐπανεῖδον τὸν φίλον μου ἐργάτην...

Ἡ Γενεδιέθν ἔκαμε κίνημα γενόμενον ἐκπισθητὸν καὶ εἰς τὸν βραχίονα τοῦ νεαροῦ ἀνδρός, οὕτως ἡ προσοχὴ ἀφυπνίσθη.

— Τὸν φίλον μου Ρουδεβέργ, τὸν γνωρίζετε ; Ἐρχεται καθ' ἡμέραν καὶ μ' ἐρωτᾷ ἐν ἐφόνευσιν κινήν σκίονον. Αὐτὸ εἶναι νοστιμώτατον. Σήμερον μοὶ ἔκαμε πολὺ ἀστείως ἐρωτήσεις.

— Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθωμεν τὰς ἐρωτήσεις του. Ἄφες μᾶς. Πήγαμε νὰ παίξῃς.

(ἀκολουθεῖ.)